

Ludwik Konarzewski (1885 – 1954)

Ludwik Konarzewski urodzony 18 lipca 1885 r. w Wilanowie pod Warszawą. Syn Stanisława Konarzewskiego i Marii z Malinowskich. Od 1902 r. uczył się malarstwa w warszawskiej Szkole Sztuk Pięknych u *Stanisława Lentza* i *Karola Tichego*. Z obawy przed represjami za udział w rewolucji 1905 r. udał się do Krakowa, gdzie do 1910 r. studiował malarstwo na Akademii Sztuk Pięknych pod kierunkiem *Ferdynanda Ruszczyca*, *Jana Stanisławskiego* i *Józefa Mehoffera* oraz rzeźbę u *Konstantego Laszczki*. Uzupełnieniem edukacji była nauka w Paryżu i Wiedniu, a także podróże artystyczne do Rzymu i Monachium.

Konarzewski ożenił się w 1914 r. z pochodzącą z Istebnej górką *Jadwigą Wałach*, siostrą swego przyjaciela z okresu studenckiego, *Jana Wałacha*. Podczas I wojny światowej został wydalony do tzw. kongresówki, a stamtąd, pod zarzutem niedozwolonej działalności politycznej, zesłany do Buzuluku na Syberii. Po zakończeniu wojny wrócił do Polski i w 1920 r. zamieszkał w Ustroniu, a następnie, w 1922 r., w Istebnej na Andziołównie. W latach 1923-28 powstał tu cały kompleks budynków zwany Bucznikiem, który obejmował: pracownię i dom artysty, pensjonat dla gości, obiekt przeznaczony na muzeum, szkołę rzemiosła artystycznego oraz kaplicę p. w. NMP Królowej Korony Polskiej, wzniesioną jako wotum za szczęśliwy powrót z wygnania w Rosji.

Zajmował się malarstwem sztalugowym i dekoracyjnym. Malował przede wszystkim pejzaże Ukrainy i Śląska, widoki tatrzańskie, portrety (głównie górali), ale także obrazy alegoryczne (Polska w kajdanach, Polska w niewoli). Pod kierunkiem artysty wykonywano obrazy dla kościołów, ołtarze, ambony, stacje drogi krzyżowej etc. Sam Konarzewski jest również autorem wystroju oraz polichromii kościołów m.in. w Bukowni, Istebnej i Rybniku. Malował też liczne kurtyny dla teatrów amatorskich. W latach 1925 - 1927 uczestniczył w wystawach zbiorowych w Katowicach.

W czasie II wojny światowej Niemcy zniszczyli cały ośrodek na Buczniku. Artysta spędził ten okres w Krakowie, malując m.in. okolice Kalwarii Zebrzydowskiej. W 1945 r. uruchomił nowe

ognisko plastyczne w Rydułtowach koło Rybnika, ucząc głównie rzeźby w węglu.

Miał czworo dzieci - syn Ludwik junior był również malarzem.

Ludwik Konarzewski zmarł 29 września 1954 r. Pochowany został w Istebnej w grobowcu rodzinnym na cmentarzu za kościołem Dobrego Pasterza.